

rømmelse, med deres Stemme, til det Resultat, at Livsvarig Besiddelse skulde give Jordbrugerens Ret til i denne Henseende at betragtes som Eier. Men ogsaa i Landstinget har denne Sag havt sin mærkelige Historie, som jeg imidlertid ikke her skal dvæle ved, da jeg maa tilstaae, at jeg finder nogen Modsigelse i den forskjellige Maade, hvorpaa det her har været tilladt og ikke tilladt at omtale, hvad der passerer der; jeg skal kun bemærke, at, trods den Indflydelse og Virkning paa Sagens Udfald, et Par Ministres synderlige Optræden under denne Sags Forhandling der identivis maa tilskrives, saa er dog Sagen væsentligt kommet i en forandret Stilling derved, at vor ophøjede Konge efter den Tid har sat et Exempel, som upaatvivlelig vil lyse, som det bør lyse, for Godseierne og for os Alle (Hør!). Nu siger det ærede Udvalg: vi have confereret med Ministeriet, og vi ere, efter denne Conference med Ministeriet og for at faae dets mægtige Understøttelse, blevne staaende ved det, vi have indstillet. Jeg skal ikke dvæle ved det Betænkkelige i disse Conferencer, især naar de koste et saadant Ophold, som de have kostet i denne Sag; men jeg skal advare imod at lægge alt for megen Vægt paa den Støtte, man regner paa ifølge saadanne Conferencer. Have vi ikke seet baade et andet Sted og her, hvor ofte det hænder sig, at Minister optræder mod Minister, og hvem borger os for, at ikke noget Rignende kan skee her og andetsteds ogsaa i denne Sag, og at derved den hele Conference har været til ingen Nytte (Hør!). Men maatte den være til ingen Nytte, da vil den være til stor Skade; thi da har den ledet os ind paa Indrømmelser og Erkjendelser, fra hvilke det ikke er saa let siden at komme bort, om det end aldrig saameget maa erkjendes og tilstaaes, at det kun er Indrømmelser og ingenlunde en Erkjendelse af, hvad der burde være.

Men denne Sag har en anden historisk Mærkelighed; en Deel af Danmarks Rige, Slesvig, har af vor fælles Souverain faaet en positiv Lov, en Lov, som med rene og klare Ord siger, at Enhver indtil videre skal være berettiget til at udøve Jagt paa sin egen Jord, i hvilken Henseende Arveforpagtere, Fæstere og Fideicommissbestydere skulle have samme Ret

som Eier. Denne Lov gjælder i dette Dieblif ifølge Hans Majestæts Villie og Befaling i Slesvig; den er givet Slesvig umiddelbart efter Bevægelsen der, som dog paa ingen Maade kunde berettige Hs. Majestæts slesvigiske Undersaatter til at vente en større Begunstigelse eller Beskyttelse i Lovgiverens Dine end Hans Majestæts danske Undersaatter, og, uagtet denne Lov, kommer Ministeriet dog her og efter Ministeriet det ærede Udvalg og byder os en Lov, ifølge hvilken Jagtretten skal være bunden til Grundetendom. Jeg troer, det er urigtigt, jeg troer, det er uforsvarligt, jeg troer, det er ulogt — jeg stemmer derimod. Men, ville vi betragte Jagtretten efter dens egen Bessaffenhed, saa er det dog en ganske besynderlig Modsigelse, at ville sige, at En, fordi han eier Grunden, derfor tillige skal eie det Wildt, der kan sælges paa Grunden. Jeg veed vel, at de nyere Tidens Lovkyndige, som en Følge af den Ufrihedens Retning, de nyere Lovgivninger i det Hele have taget, have fulgt og hyldet denne Lære; men jeg troer, at det staaer fast, at Wildtet er Ingenes, saaledes som det ogsaa har været erkjendt i den berømte romerske Ret, og at det først bliver Dens, der bemægtiger sig det, og at Retten til at sælge det og at tilegne sig det, efter Sagens Natur, maa og bør tilkomme Enhver, naar han kan tilegne sig det, uden derved at gjøre Indgrib i en Andens Ret. Jeg kan vel indsee, at en Grundetier kan formene Andre at komme paa sin Grund, og derved tillige formene disse Andre, at komme til at sælge Wildtet; men det, jeg ikke kan overbevise mig om, er, at man, naar man lovlig kan bevæge sig paa anden Mands Grund, da ikke, for denne anden Mands Skyld, skulde have Lov til at sælge Wildtet, naar man derved ellers ikke udøver nogen Uorden, som af andet Hensyn kan være at forbyde. Men det forholde sig som det vil, saa er der et Hensyn, som i et agerdyrkende Land, i et haardt beskattet Land som vort, aldrig bør tabes af Sigte, og det er Hensynet til at skaffe Jordbrugerens Fred og Sikkerhed paa sin Mark. Det er et Hensyn, som vore Love med stor Omhu i andre Retninger erkjende, og det bør heller ikke tabes af Sigte, hvor der tales om Bestemmelser